

FELFORDULT VILÁG

Hát egyszer egy alkalommal hazagyöttem én a munkám-rú(l), azt mondja az asszony: elfogyott a liszt, nem tud miből sütni.

— Hát ha nem tudsz mibű(l) sütni, hát akkor majd el kell menni a malomba.

De abba(n) a napba(n) találkoztam a komámmal. Mondom neki:

— Komám, el akarsz gyünni a malomba? Elgyühetsz, mert én holnap megyek, elgyühetsz.

Jó(l) van, elgyün ő is.

Hát kaptam én másnap, fölraktam az ökröket, befogtam a zsákokat. Mikor befogtam, megyek a komám elébe. Odaállok, hát ott mondom neki:

— Komám, ha akarsz gyünni, gyühetsz, mer(t) mögyök.

Azt mondja a komám, hogy ő nem jön.

— Hát ha nem gyüssz, akkor elmék én magam! — El is mentem.

Mikor odaérök, a malom nem vót otthon. Kérdöztem a molnárt:

— Hol a malom?

— Elment sáncot ájni.

Hát most el kell menni megkeresni! Az ostort meg lebüktem a kocsi mellett. Akkor elmentem.

Hát meg is talá(l)tam én a malmot. De mikorra visszagyöttem, az ostorbú(l) egy nagy pudvás, odvas fa lett. Hát mikor odaérünk, hát igön szép hangokat hallok én, hogy dalolnak, füttyülnek, de nagyon szép hangok. De nem látok sehol se senkit.

Megállok és hallgatóztam, hogy honnan gyűnnek ezök a hangok? Hát amint ott hallgatózok, hát úgy hallottam, hogy a fábú(l) gyűnnek ezök a hangok. Onnan a fábú(l), szóval, aki az ostorbú(l) lett.

Hát most hogy lessem én ezeket meg, vagy nízsem meg? Kaptam, fölmentem a fára. Hangokat hallok, de senkit nem látok. Ugyan hol lehetnek? Hát körű(l)nízöm magam, sehol senkit nem látok, hangokat hallok. Űristen, kik ezök, mik ezök?

Amint ott hallgatózok, hát egyszer körű(l)nízöm magam, hát a fán van egy kis lik, abbú(l) gyűn a hang. No, ezök itt vannak ebbe(n) a fába(n). De hogy lássam én meg űket? Akarok belenyűlni, hát még a kezem se fér bele. Hát most hogy lássam én ezeket meg?

Erre-arra, jobbra-balra próbálgatom, hát nem lehet! Egyszer próbálok belebú(j)ni, hát magam a legszebben belefértem. Amikor belementem, sű(l)t verebekkel vót teli, ezök danó(l)tak, fűtyő(l)tek. Nohát ezökbű(l) csak majd viszök haza, jó lösz a gyerköknek.

Megraktam az ingöm elejét. Mikor megraktam az ingöm elejét, gyűnnék ki, hát nem lehet, mert szűk a lik. Hát most mi(t) csináljak? Ki köllene menni, próbá(l)kozok, de nem lehet.

Egyszer eszembe jutott, hogy vót öregapámnak jó faragó fejszéje. Kaptam, elszaladtam haza. A fejszét elvittem, a fát kivágtam, avval én kigyűttem.

De mikor kigyűttem, az nem vót elíg, hanem a sű(l)t verebek kaptak, fölvittek a levegőbe. De hát visznek, visznek, csak visznek. Hát nem látok senkit, de csak visznek, de a levegőbe.

Egyszer hát látom, hogy ott űl egy öregasszony egy hordó korpa mellett. Mikor odaérök, az öregasszony azt kérdi:

— Hát hogy gyűssz te, fiam, ide?

— Hát körülbelű(l) magam se tudom, mer(t) fölhoztak ezök a verebek. Hát mos(t) mi(t) csináljak?

— Te, fiam, mondok én egyet, maj(d) kettő lösz belüle.

— Mondja ke(nd)!

— Van etten egy hordó korpa, sudorjunk kötelet!

— Á.

— De, de!

Nekiálltunk, sudrunk a kötelet. Hát egy egeret bele-sudrottunk, de az öregasszony se vette észre, de én se.

— Hanem hát mos(t) kész a kötél, ereszködj le! Kapaszkodj bele és ereszködj le!

Belekapaszkodtam a kötélbe, hogy ereszködök le. Félig-meddig má(r) lereszködtem, az egér elrágta a kötelet. A kötél elszakadt, én meg leestem, és éppen a Duna közepire estem. A víz mög akkorát loccsant, hogy a halak mind megijedtek. Annyi kiszaladt a szárazra, hogy háromszáz meztelen cigánygyerök az ingeujja elejibe(n) tudta vóna elvinni.

Hát most melyik vót ebbe(n) az igaz szó? Ezt magyarázza meg, ha jól megfigye(l)te!